
ΜΙΑ ΝΕΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΗΣ ΑΠΟΚΛΙΣΗΣ
Η ΕΚΤΗ ΦΑΤΡΙΑ
VERONICA ROTH
ΨΥΧΟΓΙΟΣ

ΣΕΙΡΑ: ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η έκτη φατρία**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The Sixth Faction
Από τις Εκδόσεις HarperCollins Children's Books, Νέα Υόρκη 2026
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Veronica Roth
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πηνελόπη Τριαδά
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χαρά Παπαδοπούλου
ΕΙΚΑΣΤΙΚΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Zoë van Dijk
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Σπυριδούλα Βονίτση

© Veronica Roth, 2026
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2026

ISBN 978-618-01-6799-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου. Επίσης απαγορεύεται η οποιαδήποτε αναπαραγωγή όλου ή μέρους του βιβλίου για σκοπούς εκπαίδευσης σε συστήματα ή τεχνολογία τεχνητής νοημοσύνης. Το έργο αυτό προστατεύεται και προφυλάσσεται από διαδικασίες TDM-Διαχείρισης Δεδομένων Δοκιμών [Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕU) 2019/790].

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Από το 1979
Έδρα:
Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Since 1979
Head Office:
121 Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore:
13-15 Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800

e-mail: info@psichogios.gr
psichogios.gr

VERONICA ROTH

Η ΕΚΤΗ ΦΑΤΡΙΑ

Μετάφραση: Πηνελόπη Τριαδά

© Veronica Roth, 2026 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

© Veronica Roth, 2026 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

1

ΚΟΥΤΣΟΥΡΟ

© Veronica Roth, 2026 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΜΠΙΑΤΡΙΣ

Ο ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ ΜΑΣ βρίσκεται πίσω από ένα συρόμενο ταμπλό στον τοίχο του επάνω ορόφου και μου επιτρέπεται να στέκομαι μπροστά του μία φορά κάθε τρεις μήνες, όταν η μητέρα μου με κουρεύει.

Η ιεροτελεστία είναι πάντα η ίδια. Παίρνω το σκαμπό από την ντουλάπα του διαδρόμου και το μεταφέρω εκεί. Εκείνη φέρνει το ψαλίδι και τη χτένα από το συρτάρι του μπάνιου. Κάθομαι. Σπρώχνει το ταμπλό στο πλάι. Και εγώ κοιτάζω τα μάτια μου, ελπίζοντας πως αυτή τη φορά θα δω κάτι διαφορετικό.

Παραμένω, ωστόσο, η ίδια. Μικρόσωμη, χλωμή. Με φωτεινά γαλάζια μάτια. Συνηθισμένο πρόσωπο. Άτονα ξανθά μαλλιά. Θέλω να συνεχίσω να κοιτάζω, να δοκιμάσω όλες τις εκφράσεις μου, για να δω πώς δείχνουν. Όμως, παρόλο που τώρα μου επιτρέπεται να κοιτάζω την αντανάκλασή μου, δεν πρέπει να το απολαμβάνω. Αυτό θα ήταν ματαιοδοξία.

Αποστρέφω το βλέμμα μου.

Η μητέρα μου βγάζει τις φουρκέτες που κρατούν τον κότσο μου και μετά περνά τα δάχτυλά της μέσα από τα μαλλιά μου

© Veronica Roth, 2026 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

για να τα λύσει. Θα ήταν εύκολο να αφήσω αυτό το ανακουφιστικό τελετουργικό να συνεχιστεί όπως πάντα. Σήμερα όμως σκέφτομαι τον αδελφό μου, τον Κέιλεμπ, ότι εδώ και χρόνια κόβει μόνος του τα μαλλιά του, και το μικρό χαμόγελο της μητέρας μου και το τράβηγμα της χτένας με κάνουν να νιώθω σαν παιδί.

«Μπορώ να το κάνω μόνη μου;» τη ρωτάω, νεύοντας προς το ψαλίδι.

Διστάζει μόνο για μια στιγμή πριν βάλει το ψαλίδι στο χέρι μου. Πιάνω τα μαλλιά μου ανάμεσα σε δύο δάχτυλα, όπως την έχω δει να κάνει, και σκέφτομαι να τα ανεβάσω πιο ψηλά, κι έτσι κόβω περισσότερο από δυο εκατοστά. Τι θα γινόταν αν έκοβα τα μαλλιά μου μέχρι το πιγούνι; Θα μπορούσα τότε να γίνω κάποια άλλη;

Μη γίνεσαι γελοία, λέω από μέσα μου. Ένα κούρεμα δεν αλλάζει τον άνθρωπο.

Μα θέλω τόσο απελπισμένα να είμαι διαφορετική. Να είμαι το άτομο που πρέπει να είμαι. Θέλω απελπισμένα να είμαι το άτομο που ταιριάζει εδώ, στη φατρία μας, στο *σπίτι* μας, αντί για εκείνη που δεν ταιριάζει.

Κλείνω το ψαλίδι πάνω στην πρώτη τούφα μαλλιών και κόβω.

© Veronica Roth, 2026 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

ΜΠΙΑΤΡΙΣ

Η ΜΗΤΕΡΑ ΜΟΥ ΣΙΓΟΤΡΑΓΟΥΔΑ.

Σιγοτραγουδά μόνο όταν μαγειρεύει. Δεν αναγνωρίζω ποτέ τον σκοπό. Αυτή τη στιγμή ψιλοκόβει καρότα για τη σούπα και τα ψιλοκόβει στον ρυθμό της μουσικής.

Γλιστράω το μαχαίρι μου πάνω στο ξύλο κοπής για να ρίξω και τα τελευταία κρεμμύδια μέσα στην κατσαρόλα. Τσιτσιρίζουν όταν πέφτουν στο λάδι.

«Σ' ευχαριστώ που το ανέλαβες εσύ αυτό», μου λέει. «Πάντα με κάνουν να κλαίω».

«Φυσικά».

Ξεπλένω το ξύλο κοπής αμέσως και κοιτάζω το κέντημα με το ρητό της φατρίας που κρέμεται σε μια κορνίζα πάνω από τον νεροχύτη. *Εκείνοι πριν από εμένα.* Η κυρία Μπλακ το έφτιαξε. Οι μικροί κόμποι είναι σφιχτοί και ίσοι.

Ο πατέρας μου χτυπάει το πλαίσιο της πόρτας. «Σε λίγο έρχεται ο ηγέτης του συμβουλίου».

Η μητέρα μου σηκώνει το βλέμμα της και χαμογελάει. Δείχνει χαλαρή, λες και η επίσκεψη του πιο σημαντικού άντρα της

© Veronica Roth, 2026 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

πόλης στο σπίτι μας για δείπνο δεν είναι λόγος για να αγχώνεται. Βάζει τα καρότα της στην κατσαρόλα και ρίχνει μια κανάτα με ζωμό λαχανικών πάνω στα καρότα και τα κρεμμύδια. Μετά στεκόμαστε μαζί στον πάγκο για να ψιλοκόψουμε τα βότανα, δενδρολίβανο εκείνη και θυμάρι εγώ.

Τέτοιες στιγμές, νομίζω ότι *μπορώ* να ανήκω εδώ. Να δουλεύω δίπλα δίπλα με τη μητέρα μου. Ένα χαμηλόφωνο τραγούδι μέσα σε μια ήσυχη κουζίνα. Η όμορφη απλότητα μιας ζωής στη φατρία της Αυταπάρνησης, κατά την οποία αναζητάς τρόπους να βοηθήσεις τους άλλους ανθρώπους, με πράξεις μεγάλες και μικρές. Η μητέρα μου έχει καταφέρει και τα δυο. Οργανώνει εθελοντές για να βοηθήσει τους ανένταχτους και να αποκαταστήσει τα κατεστραμμένα τμήματα της πόλης. Οι άνθρωποι της φατρίας μας έρχονται συχνά σε εκείνη για συμβουλές· και ο πατέρας μου, πάντα τόσο σίγουρος για τη δική του άποψη, αναζητά τη σοφία της συνεχώς. Πώς θα μπορούσα να μην το θέλω κι εγώ αυτό για τον εαυτό μου; Μια ζωή με σκοπό. Μια εγγύηση νοήματος.

Δεν είναι ότι δεν το θέλω, υποθέτω. Είναι ότι δε μου ταιριάζει.

«Έχεις άγχος για αύριο;» με ρωτάει – χαμηλόφωνα, λες και είναι μυστικό.

Αύριο είναι το τεστ κλίσης. Θα μου πει… τα πάντα. Ποια είμαι. Πού ανήκω. Θα μου πει τι να διαλέξω. Πώς να λύσω αυτόν τον κόμπο μέσα μου που εδώ και μήνες σφίγγει όλο και περισσότερο.

Η πόλη μας είναι χωρισμένη σε πέντε φατρίες. Η καθεμία είναι οργανωμένη γύρω από μια αρετή όπως οι άνθρωποι μαζεύονται γύρω από μια φωτιά. Για τη δική μας φατρία, αυτή η αρετή είναι η Αυταπάρνηση. Για την Πολυμάθεια, η εξυπνάδα. Για την Ομόνοια, η καλοσύνη. Για την Ειλικρίνεια, η αλήθεια.

© Veronica Roth, 2026 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Και για τη Γενναιότητα, η ανδρεία. Όλα όσα κάνουμε –οι δουλειές μας, τα ρούχα μας, ο τρόπος που μιλάμε, ο τρόπος που φερόμαστε– βασίζονται στην αρετή που έχουμε επιλέξει.

Ο ώμος της μητέρας μου είναι ζεστός στο σημείο όπου αγγίζει τον δικό μου.

«Ναι», παραδέχομαι. «Έχω άγχος».

Τυλίγει το χέρι της γύρω μου και με σφίγγει. «Απλώς να θυμάσαι: το τεστ δε θα σου πει τίποτα που δεν ξέρεις ήδη».

Το στομάχι μου γυρίζει. Αποτραβιέται καθώς η εξώπορτα ανοίγει και η χαμηλή φωνή του ηγέτη του συμβουλίου πλημμυρίζει την είσοδο.

Στην Αυταπάρνηση, δεν επιτρέπεται τα παιδιά να μιλάνε στο τραπέζι του δείπνου – και ευτυχώς, επειδή είμαι αφηρημένη καθώς σκέφτομαι το τελευταίο πράγμα που μου είπε η μητέρα μου. Μόνο όταν νιώθω τα μάτια της Σούζαν να πέφτουν επάνω μου, συνειδητοποιώ ότι απλώς κάνω κύκλους το κουτάλι μου μέσα στη σούπα αντί να την τρώω. Βάζω ένα κομμάτι καρότου στο στόμα μου.

Το όνομα του ηγέτη του συμβουλίου είναι Μάρκους Ίτον. Μοιάζει με τον πατέρα μου: ψηλός, με κοντά καστανά μαλλιά, γκρίζα ρούχα. Η Αυταπάρνηση έχει έναν τρόπο να κάνει όλους τους ανθρώπους να δείχνουν ίδιοι – και αυτός ακριβώς είναι ο σκοπός, τα άτομα εξαφανίζονται και το μόνο που απομένει είναι το συλλογικό καλό. Όμως το πρόσωπο του πατέρα μου είναι ζαρωμένο σε μια αιώνια έκφραση συμπόνιας και του Μάρκους είναι ανέκφραστο. Τον γνωρίζω όλη μου τη ζωή και δεν τον ξέρω καθόλου.

Ο πατέρας μου λέει ότι η θλίψη μπορεί να κάνει τους ανθρώ-

© Veronica Roth, 2026 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

πους να κλειστούν στον εαυτό τους. Ο Μάρκους κουβαλάει πιο πολλή θλίψη από τους περισσότερους. Κάποτε είχε μια σύζυγο και έναν γιο. Η Έβελιν Ίτον πέθανε από επιπλοκές στη δεύτερη εγκυμοσύνη της. Δεν την ήξερα καλά, αλλά θυμάμαι ότι ήμουν επιφυλακτική απέναντί της· δεν ήταν τόσο ζεστή ή φιλική με τις άλλες Ανιδιοτελείς γυναίκες που ήξερα. Ο θάνατός της θα πρέπει να τσάκισε τον γιο τους, επειδή, έπειτα από χρόνια, στην Τελετή Επιλογής, έφυγε από την Αυταπάρνηση. Δε θυμάμαι ποια φατρία διάλεξε. Τώρα ο Μάρκους είναι μόνος, επειδή δεν κρατάς επαφή με το παιδί σου αν φύγει από τη φατρία σου.

Η φατρία πριν από το αίμα. Αυτός είναι ένας από τους πιο σημαντικούς μας νόμους.

Ο Μάρκους έρχεται για δείπνο μία φορά τη βδομάδα από τότε που μας άφησε ο γιος του – δηλαδή, εδώ και δυο χρόνια.

«Τι καλλιεργείς στον κήπο φέτος, Άγκνες;» ρωτάει η μητέρα μου με ενδιαφέρον την κυρία Μπλακ. Διευθύνει τον κοινοτικό κήπο, στον οποίο δούλευε νωρίτερα ο γιος της, ο Ρόμπερτ. Έβαλαν τις οικογένειές μας να συγκατοικήσουν επειδή ο Ρόμπερτ και η Σούζαν είναι ετεροζυγωτικά δίδυμα αδέλφια, όπως εγώ και ο Κέιλεμπ.

«Τα ραπανάκια έχουν ανθίσει», απαντά η κυρία Μπλακ. «Όπως και οι ντομάτες, με τις οποίες είχαμε αντιμετωπίσει πρόβλημα κατά το παρελθόν – ο Ρόμπερτ μάς ετοιμάζει τη σύνθεση του εδάφους».

Το πρόσωπο του Ρόμπερτ είναι ήδη κόκκινο. Είναι πολύ εύκολο να καταλάβεις τι νιώθει από το δέρμα του. Γίνεται κόκκινος όταν θυμώνει, όταν ντρέπεται, όταν προσπαθεί να πει ψέματα. Αυτή τη στιγμή νομίζω ότι είναι κόκκινος μόνο και μόνο επειδή ο Μάρκους τον κοιτάζει.

© Veronica Roth, 2026 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

«Σύνθεση εδάφους», λέει ο Μάρκους. «Ακούγεται πολύ επιστημονικό».

Αυτό δεν είναι ένα κομπλιμέντο. Η φατρία μου είναι δύσπιστη απέναντι στις επιστημονικές αναζητήσεις. Το πρόβλημα δεν είναι η ίδια η επιστήμη – άλλωστε υπάρχουν γιατροί στην Αυταπάρνηση και οφείλουν να κατανοούν την επιστήμη για τη δουλειά τους. Όμως η γραμμή ανάμεσα στην επιδίωξή της για το καλό των άλλων και την επιδίωξή της για το δικό σου συμφέρον είναι πολύ λεπτή, όπως μας προειδοποιούν συχνά.

Ο Ρόμπερτ κοιτάζει το πιάτο του.

«Ω, ίσως», επεμβαίνει η μητέρα μου, χαμογελώντας του. «Όμως ο Ρόμπερτ είναι πάντα επικεντρωμένος στο κοινό καλό, Ηγέτη. Δεν τον ωθεί η απλή περιέργεια».

Ο Ρόμπερτ τής ανταποδίδει το χαμόγελο με ευγνωμοσύνη.

«Και τα δυο δικά σας;» ρωτάει ο Μάρκους τη μητέρα μου. «Συνεχίζουν να εργάζονται εθελοντικά στο νοσοκομείο;»

«Ο Κέιλεμπ ναι», απαντά η μητέρα μου. «Η Μπίατρις βοηθάει τους ανένταχτους μαζί μου».

«Α, κατάλαβα». Η φωνή του Μάρκους μαλακώνει και με κοιτάζει με έναν τρόπο που μοιάζει να με αξιολογεί και μετά να με εγκρίνει.

Το πρόσωπό μου αρχίζει να καίει και κοιτάζω το μπολ μου. Οι περισσότεροι θα ένιωθαν κολακευμένοι αν τους κοιτούσε έτσι ένας ηγέτης συμβουλίου – εκείνος που έχει τον τελευταίο λόγο όχι μόνο στη φατρία μας, αλλά και σε ολόκληρη την κυβέρνηση της πόλης μας. Οι ανένταχτοι –εκείνοι που εκδιώχθηκαν από τις φατρίες τους ή απέτυχαν στις μυήσεις των φατριών τους– έχουν ανάγκη. Και ναι, προσπαθώ να τους βοηθήσω μαζί με τη μητέρα μου. Όμως μισώ το κάθε δευτερόλεπτο.

© Veronica Roth, 2026 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Κάποιοι από αυτούς είναι ευγενικοί και δείχνουν να εκτιμούν τη δουλειά που κάνουμε. Οι περισσότεροι από αυτούς απλώς παίρνουν αυτό που χρειάζονται και φεύγουν. Και κάποιοι είναι προσβλητικοί. Με αποκαλούν *κούτσουρο*, που είναι μια βρισιά για την Αυταπάρνηση, ή *σκουπίδι των φατριών*. Αρπάζουν πράγματα από τα χέρια μου και με διατάζουν να τους φέρω κι άλλα. Δεν περιμένουν ποτέ ότι θα υπερασπιστώ τον εαυτό μου και δεν το κάνω ποτέ. Δεν πρέπει να το κάνω, άλλωστε· κανονικά οφείλω να είμαι επικεντρωμένη στην προσπάθεια να βοηθάω τους άλλους.

Είναι πολλά αυτά που οφείλω να κάνω και να είμαι.

«Αυτή είναι μια πολύ σημαντική και αναγκαία δουλειά», λέει ο Μάρκους.

Το πρόσωπό μου γίνεται ακόμα πιο κόκκινο.

«Όλοι έχουν μια θέση στην κοινωνία μας». Τα μάτια της μητέρας μου –πράσινα σαν του Κέιλεμπ– μοιάζουν σχεδόν να λαμπυρίζουν. «Όλοι είναι εξίσου σημαντικοί».

«Ναι. Φυσικά».

Η ενημέρωση ξεκινάει καθώς ξύνω τον πάτο του μπολ μου, με την οθόνη στον τοίχο να ανάβει. Δεν ελέγχουμε τις ειδήσεις, το πρωινό δελτίο παίζει την ίδια ώρα κάθε μέρα και τα έκτακτα δελτία παίζουν σε διάφορες ώρες της ημέρας, ό,τι κι αν κάνουμε. Ο πατέρας μου παραπονιέται συχνά ότι οι Πολυμαθείς επίτηδες παρουσιάζουν έκτακτα δελτία την ώρα του δείπνου των Ανιδιοτελών, λες και το κάνουν μόνο και μόνο για να μας πικάρουν. Αν σκεφτεί κανείς ποιο είναι το θέμα των δελτίων τον τελευταίο καιρό, ίσως να έχει δίκιο.

Διαβάζω τις λέξεις καθώς περνάνε από την οθόνη.

© Veronica Roth, 2026 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Η ΗΓΕΣΙΑ ΤΗΣ ΑΥΤΑΠΑΡΝΗΣΗΣ ΑΡΝΕΙΤΑΙ ΚΑΤΗΓΟΡΗΜΑΤΙΚΑ ΤΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΑΛΛΟΙΩΣΕΙΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΩΝ

Την περασμένη εβδομάδα, μια αναφορά που παρουσιάστηκε από αυτό το γραφείο έφερε στο φως ένα ανησυχητικό μοτίβο με Ατρόμητους φύλακες του τείχους να βιώνουν κενά μνήμης. Σε κάθε περιστατικό, πριν από αυτά τα κενά είχε προηγηθεί επίσκεψη στο Θησαυροφυλάκιο Μνήμης της Αυταπάρνησης. Εδώ και αρκετά χρόνια, μέλη της κάθε φατρίας καλούνται να αποθηκεύουν μνήμες στο θησαυροφυλάκιο ως μέρος μιας πρωτοβουλίας της ηγεσίας της Αυταπάρνησης για «να βελτιωθεί η τήρηση αρχείων», όπως είχε ισχυριστεί το Μέλος του Συμβουλίου, Άντριου Πράιορ, όταν το πρότεινε. Όταν όμως ρωτήθηκε για τη σύνδεση ανάμεσα στα ανησυχητικά γνωστικά συμπτώματα που έχουν βιώσει οι Ατρόμητοι αξιωματικοί και στις επισκέψεις στο Θησαυροφυλάκιο Μνήμης, ο Ηγέτης του Συμβουλίου Μάρκους Ίτον –το μοναδικό άτομο σε όλη την πόλη που έχει πλήρη πρόσβαση στα συστήματα του Θησαυροφυλακίου Μνήμης– απέρριψε τις κατηγορίες ως «ανοησίες», διακηρύττοντας ότι η αναφορά ήταν «μια ξεδιάντροπη προσπάθεια από την Ηγέτιδα των Πολυμαθών, Τζανίν Μάθιους, να υποσκάψει την πίστη του κοινού στην ηγεσία του».

Το πρόσωπο του Μάρκους είναι, όπως πάντα, ανέκφραστο.

«Γελοίο», λέει ο πατέρας μου, κουνώντας το κεφάλι του. Κοιτάζει τη μητέρα μου. «Ο τρόπος που το διατυπώνουν – "ισχυρίζομαι" ότι η πρότασή μου ήταν να βελτιωθεί η τήρηση των αρχείων της πόλης, λες και δεν υπάρχει πιθανότητα να είναι η αλήθεια. Κι εσύ, Μάρκους, "απορρίπτεις" και "διακηρύττεις" πράγματα, λες και είσαι ένας τύραννος…»

© Veronica Roth, 2026 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

«Επιμένουν», τον διακόπτει η κυρία Μπλακ, με τη φωνή της σιγανή. Το φως του κεριού τρεμοπαίζει πάνω στα ζυγωματικά της. «Είναι αποφασισμένοι να υπονομεύσουν τη φήμη μας…»

«Η φήμη είναι μια εγωκεντρική έννοια», λέει ο Μάρκους, μια ήπια επίπληξη. «Εμένα με απασχολεί από ποιον παίρνουν τις πληροφορίες τους».

Και τότε τα λόγια ξεχύνονται από μέσα μου σαν βραστό νερό που ξεχειλίζει από μια κατσαρόλα. «Δηλαδή, οι πληροφορίες τους είναι σωστές;»

Όλοι στο τραπέζι γυρίζουν να με κοιτάξουν ταυτόχρονα.

«Μπίατρις», λέει η μητέρα μου. Μια προειδοποίηση.

Βλαστημάω τον εαυτό μου από μέσα μου. Δεν είχα σκοπό να πω κάτι, αλλά τώρα είναι πολύ αργά.

«Αμφισβητείς την ακεραιότητα της φατρίας μας;» με ρωτάει ο Μάρκους. Ακούγεται αναπάντεχα ήπιος, παρόλο που η ερώτηση είναι δηκτική.

Ξεροκαταπίνω. «Όχι, φυσικά και όχι – απλώς… νόμιζα ότι οι Πολυμαθείς τα έβγαζαν όλα αυτά από το μυαλό τους». Έχουν απομείνει όλοι να με κοιτάζουν, αδυνατώντας να με κατανοήσουν. Θέλω μόνο να καταλάβουν. «Αν τα βγάζουν από το μυαλό τους, γιατί χρειάζονται μια πηγή;»

«*Μπίατρις*». Αυτή τη φορά είναι ο πατέρας μου, όμως εγώ μιλάω ήδη.

«Και αν δεν τα βγάζουν από το μυαλό τους, τότε…»

Η μητέρα μου δεν υψώνει τη φωνή της. Λέει απλώς: «Ποινή Σιωπής μέχρι το πρωί».

Το στόμα μου κλείνει απότομα. Η Ποινή της Σιωπής μού στερεί το δικαίωμα να μιλήσω μέχρι να τελειώσει αυτή η χρονική περίοδος. Αν την παραβιάσω, οι συνέπειες θα είναι άσχημες: κράτηση στα Κεντρικά της Αυταπάρνησης, τουλάχιστον

© Veronica Roth, 2026 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

για μια μέρα, αν όχι για παραπάνω. Και η ντροπή του γεγονότος, η απογοήτευση της κοινότητας, είναι πολύ πιο δύσκολο να υπολογιστεί.

Τη νιώθω τώρα, καθώς σηκώνομαι για να μαζέψω τα μπολ. Απέναντί μου στο τραπέζι, ο Ρόμπερτ και ο Κέιλεμπ κάνουν το ίδιο, αποφεύγοντας το βλέμμα μου. Ο σβέρκος μου καίει, το ίδιο και τα μάτια μου. Προσπαθώ να μη χτυπάω τα μπολ μεταξύ τους καθώς τα στοιβάζω το ένα πάνω στο άλλο – δεν έχω την πολυτέλεια για άλλους μπελάδες. Έτσι τα μαζεύω γρήγορα και βρίσκω καταφύγιο στην κουζίνα, στον νεροχύτη.

Ο πατέρας μου έρχεται να σταθεί δίπλα μου, παίρνοντας ένα πιατόπανο για να σκουπίζει τα πιάτα καθώς τα πλένω. Χτυπάει απαλά τον ώμο μου με τον δικό του και, όταν τον κοιτάζω, βλέπω ότι χαμογελάει λίγο.

«Από μένα το έχεις πάρει», λέει.

Του σηκώνω τα φρύδια μου για να κάνω την ερώτηση: *Έχω πάρει ποιο πράγμα;*

«Την ευθεία γραμμή ανάμεσα σε εγκέφαλο και στόμα», εξηγεί. «Έχουμε κι εμείς μια εκδοχή της Ποινής Σιωπής στις συνεδριάσεις του συμβουλίου αν κάποιος "συμβάλλει στη δημιουργία εριστικού περιβάλλοντος"».

Έχω την αίσθηση ότι θα έστρεφε το βλέμμα του προς τα πάνω με ειρωνεία στο άκουσμα αυτής της δήλωσης, αν το επέτρεπε στον εαυτό του.

«Μάντεψε ποιος τιμωρείται πιο συχνά».

Τον κοιτάζω. Ξέρω ότι ο πατέρας μου δεν είναι τέλειος – χάνει την υπομονή του πιο συχνά από τους περισσότερους Ανιδιοτελείς που ξέρω. Όμως δεν είχα σκεφτεί ποτέ πώς είναι μπροστά στα άλλα μέλη της Αυταπάρνησης. Ο κρύος κόμπος της έντασης στο στήθος μου χαλαρώνει λίγο.

© Veronica Roth, 2026 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

«Είναι καλό να αμφισβητείς τους άλλους. Έτσι διατηρεί η φατρία μας τα υψηλά της πρότυπα», προσθέτει. «Απλώς πρέπει να μάθεις να επιλέγεις τις σωστές στιγμές, αυτό είναι όλο».

Σφίγγει τον ώμο μου, μετά παίρνει το βρεγμένο μπολ από τα χέρια μου για να το στεγνώσει. Συνεχίζω το πλύσιμο.

Εκείνο το βράδυ, αφού τελειώνει όλο το καθάρισμα, και ο Μάρκους Ίτον πηγαίνει στο σπίτι του, διαβάζω για μια ώρα τα μαθήματά μου στο καθιστικό με τον Ρόμπερτ, τη Σούζαν και τον Κέιλεμπ –σιωπηλά– βράζοντας από θυμό για τη μητέρα μου –επίσης σιωπηλά– και μετά πηγαίνω επιτέλους για ύπνο. Μένω ξαπλωμένη πάνω από τις κουβέρτες σχεδόν για μια ώρα, με το νυχτικό μου να κολλάει στον θώρακά μου. Κάνει περισσότερη ζέστη από όση θα έπρεπε αυτή την εποχή του χρόνου, ένα ψευτοκαλοκαίρι που δε θα κρατήσει παραπάνω από μερικές μέρες.

Το δωμάτιό μου χωράει μόνο ένα κρεβάτι και μια ντουλάπα για τα ρούχα μου. Απλώνω το πόδι μου για να ανοίξω την πόρτα της ντουλάπας με τη φτέρνα μου και να κοιτάξω τη στοίβα από γκρι υφάσματα, καθώς και τις εφεδρικές μπότες μου. Δεν έχω τίποτα άλλο, τουλάχιστον τίποτα που θα μπορούσα να αποκαλέσω μόνο δικό μου. Η βούρτσα που χρησιμοποιώ για τα μαλλιά μου είναι τόσο για μένα όσο και για τη μητέρα μου. Τα βιβλία που χρησιμοποιώ για το σχολείο είναι δανεικά, ακόμα και το κέντημα, πάνω στο οποίο δουλεύω, το έχω δανειστεί από την αποθήκη προμηθειών της Αυταπάρνησης, και θα πρέπει να το χαρίσω όταν το τελειώσω.

Μοιραζόμαστε τα πάντα και αυτό είναι καλό. Εδώ στην Αυταπάρνηση, φροντίζουμε πάντα να υπάρχουν αρκετά για όλους. Επομένως γιατί με ενοχλεί τόσο πολύ;

© Veronica Roth, 2026 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Ίσως γι' αυτό καταλήγω να βάλω τα πόδια μου στις μπότες μου και να δέσω τα κορδόνια, παρόλο που δεν έχω πού να πάω. Ίσως γι' αυτό περνάω το ένα μου πόδι έξω από το παράθυρο και μετά το άλλο, για να σκύψω κάτω από το κιγκλίδωμα της σκάλας κινδύνου. Τραντάζεται λίγο· οι σκάλες στην έξοδο κινδύνου στα κτίρια της Αυταπάρνησης είναι πάντα παλιές και φθαρμένες, εφόσον δεν τις χρησιμοποιεί κανείς. Ανεβαίνω τη σκάλα ως τον επόμενο όροφο και μετά στον επόμενο.

Χαμηλώνω το βλέμμα και ανακαλύπτω ότι τώρα είμαι τουλάχιστον δέκα ορόφους ψηλά από το έδαφος, και ο ζεστός άνεμος γίνεται όλο και πιο δροσερός και δυνατός. Φυσάει το νυχτικό μου μακριά από το σώμα μου και στεγνώνει τον ιδρώτα πάνω στο στομάχι μου. Φτάνω στη κορυφή της επόμενης σκάλας και ανεβαίνω στην ταράτσα.

Ένα σμήνος μαυροπούλια έχει κουρνιάσει εκεί κοντά, με τα ράμφη τους χωμένα κάτω από τις φτερούγες τους. Αποστρέφω το βλέμμα μου και κοιτάζω προς την πόλη. Είναι σκοτεινά τέτοια ώρα, το ηλεκτρικό ρεύμα κλείνει στις έντεκα. Όμως μπορώ να δω μικρές τρεμάμενες λάμψεις φωτός, εδώ κι εκεί, όπου κάποιοι έχουν ανάψει φανάρια ή κεριά. Όχι στον τομέα της Αυταπάρνησης, αλλά πιο μακριά, εκεί όπου πολλοί από τους ανένταχτους ζουν μαζεμένοι γύρω από τις λιγοστές ανέσεις που μπορούν να βρουν.

Τοποθετώ τα χέρια μου στο περβάζι και γέρνω για να κοιτάξω τον δρόμο από κάτω. Σκέφτομαι πώς ένιωσα όταν τα λόγια ξεχύνονταν από μέσα μου στο τραπέζι του δείπνου, με τη μάσκα της Αυταπάρνησης να γλιστρά από το πρόσωπό μου για μια στιγμή, για να αποκαλύψει το εγωιστικό άτομο που κρύβεται από κάτω, το άτομο που είμαι πραγματικά. Σκέφτομαι τη σκληρή φωνή της μητέρας μου. *Ποινή Σιωπής μέχρι το πρωί.*

© Veronica Roth, 2026 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Μετά σκύβω πιο μπροστά, στον ανοιχτό αέρα, με τον άνεμο να φυσάει τα μαλλιά μου μακριά από το πρόσωπό μου, και ουρλιάζω όσο πιο δυνατά μπορώ.

Τα πουλιά ξυπνάνε και σκορπίζονται.

© Veronica Roth, 2026 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-6799-3
9 786180 167993
ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 33101